

HỒI THỨ HAI

BÍ MẬT DƯỚI SƠN CỐC

Thiếu nữ nọ nói tiếp:

-Hình như công tử khác hẳn các thư sinh khác?

Thanh niên vừa cười vừa đỡ lời:

-Những người học sách mà cô nương nói đó, có lẽ là cô nương chỉ những kẻ nhỏ hủ đọc sách Triết? Những kẻ như thế thực không đáng được gọi là thư sinh?

-Đọc vạn cuốn sách đi vạn dặm đường, kết giao với người thiên hạ, thuộc biết chuyện trời đất rồi mới có thể dưỡng thành đầy hào khí trong người và không phụ bản sắc của một người thư sinh.

Thiếu nữ nghe tới đó liền vỗ tay khen ngợi:

-Hùng tráng thay! Nhưng những người như thế có phải là thư sinh đâu, mà là hào kiệt mới đúng.

-Tại hạ rất mong được như thế, chứ tại hạ đâu dám tự cho mình là một thư sinh như vậy.

-Công tử hà tất quá khiêm tốn như thế?

-Tại hạ không tự khiêm đâu, vì những người mà thuộc hạng hào kiệt, thì hẳn thấy sự bất bình là phải rút dao tương trợ, thì ba thước kiếm tha hồ gây ân cừ. Còn tại hạ thì làm gì có hơi sức ấy? Nên tại hạ suốt đời chỉ mong được làm thư sinh thôi, chứ không dám mộng tưởng làm được hào kiệt vậy.

-Công tử khách sáo lắm, thứ hào kiệt mà công tử vừa nói đó, chỉ là một thất phu đầu đường xó chợ, thì mình có sức mạnh hơi tý là gây đổ máu, chứ bằng sao được công tử trong người có núi non, có bút như dũi có lưỡi dao, chuyên tả những sự bất bình của nhân gian để kêu oan cho những người hèn yếu! Những áng văn chương thiên cổ và giang sơn sự nghiệp ấy, chả vĩ đại hơn những thất phu ở đầu đường xó chợ kia rất nhiều hay sao?

Thiếu niên cầm chén rượu lên uống cạn, rồi cười ha hả nói tiếp:

-Lý luận của tiểu thư cao siêu quá, được nói chuyện với tiểu thư một đêm như thế này, khiến đầu óc của tại hạ cởi mở và sáng suốt hẳn! Như vậy tại hạ không nên tự coi thường mình quá nữa!

Thiếu nữ xin lỗi một câu rồi liền ngồi sụp xuống đất và hỏi:

-Không biết công tử có vui lòng ban cho thiếp một chén rượu không?

Thiếu niên rất cao hứng đáp:

-Sao tiểu thư lại nói như thế, chỉ sợ rượu nhạt, món ăn không ngon, nên không dám khoản đãi quý khách đấy thôi. Hứng nhi, người mau sửa soạn bát đĩa và rót rượu ra mời tiểu thư xơi đi.

Thằng nhỏ vẫn run lẩy bẩy vội đem bát đĩa tới cho nàng, nhưng khi rót rượu tay nó vẫn run run như lò xo vậy. Thiếu nữ liền mỉm cười hỏi Hưng nhi:

-Cậu bé vẫn còn nghi ngờ tôi là ma đấy à?

Với giọng run run, Hưng nhi đáp:

-Tiểu... thư... đẹp lắm, nhưng cháu... vẫn sợ...

Thiếu nữ vuốt những sợi tóc xoà xuống mặt và trán lên, rồi vừa cười vừa nói:

-Có lẽ cậu bé thấy sắc mặt của tôi quá nhợt nhạt mà nghi ngờ như vậy chắc?

Hưng nhi nhanh nhẩu đáp:

-Vâng! Nhợt nhạt như sắc mặt người chết vậy!

Thấy Hưng nhi ăn nói sỗ sàng thiếu niên liền mắng:

-Sao người dám vô lễ như vậy?

Thiếu nữ vẫn tươi cười đỡ lời:

-Công tử không nên trách mắng cậu bé, không riêng gì một mình cậu bé có cảm giác như thế đâu.

Thấy thiếu nữ không tức giận gì cả, thiếu niên lại nhanh nhẩu nói tiếp:

-Xin thứ lỗi tại hạ hơi đường đột một chút quả thật sắc mặt của tiểu thư rất khác thường!

Thiếu nữ khẽ buông tiếng thở dài, rồi rầu rĩ đáp:

-Thiếp mắc phải chứng bệnh kỳ lạ từ hồi còn thơ ấu, đến giờ sắc mặt mới khó coi như vậy! Thiếp cũng tự biết rõ bộ mặt của mình rất ghê tởm, nên thiếp mới tìm cư ẩn dật ở trong núi sâu, không muốn gặp mặt người thường tục.

-Tại hạ được tiểu thư tiếp kiến như thế này và lại không coi tại hạ là kẻ thường tục thực là hân hạnh biết bao.

Nói tới đó chàng nhận thấy lời nói của mình vẫn còn hơi đường đột, nên chàng lại gượng cười nói tiếp:

-Xin tiểu thư thứ lỗi cho, tại hạ ăn nói vô lễ...

Không đợi chàng nói dứt, thiếu nữ đã thở dài:

-Lúc công tử lên núi thiếp đã ngồi ở sau tảng đá kia, nghe thấy công tử nói chuyện với cậu bé, mới biết công tử là người có đầu óc siêu tục, nên đường đột xuất hiện, lại được công tử có lòng tốt khoản đãi thiếp như thế này thiếp thực cảm ơn vô cùng.

Thiếu niên nâng chén rượu lên:

-Xin cô nương đừng khách sáo nữa, hễ khách sáo là biến thành người thường tục ngay. Đêm nay chúng ta được gặp gỡ ở trên đỉnh núi này thực không phải chuyện dễ. Nếu tiểu thư cho phép, thì tại hạ xin lấy chén rượu này để luận giao và chúng ta kết thành một đôi bạn tri kỷ ở nơi rừng núi này, chẳng hay cô nương nghĩ sao?

Thiếu nữ cũng nâng chén rượu lên đáp:

-Nhã ý của công tử thiệp xin cung kính bái lãn, mời công tử soi cạn chén rượu này.

Hai người cùng nâng chén uống cạn. Thiếu niên định lên tiếng nói tiếp nhưng thiếu nữ đã cướp lời nói:

-Tiểu nữ họ Ôn tên Băng, Băng là băng giá đấy.

-Tại hạ họ Độc Cô tên là Sách, Sách là kẻ sách.

Ôn Băng báo danh xong liền chú ý đến sắc mặt của Độc Cô Sách thấy chàng ta vẫn ung dung như thường hầu như chưa hề nghe thấy tên tuổi của mình bao giờ. Nàng lại khẽ cười và nói tiếp:

-Họ Độc Cô ở Trung Nguyên này rất hiếm.

Độc Cô Sách:

-Vâng! Tổ tiên của tại hạ nguyên là người Đột Khuyết (là một giống người Hung Nô, cũng gọi là người Hồ). Từ viễn tổ của tại hạ đã ngưỡng mộ nơi Trung Nguyên văn vật này nên mới di cư vào Trung Nguyên, từ đó tới nay đã được mấy đời. Ngoài họ không thay đổi ra còn thì sinh hoạt tập quán đã đồng hoá với người Hán từ lâu rồi.

Ôn Băng kêu "ồ" rồi nói:

-Thảo nào công tử cao lớn hiên ngang như thế và cũng rộng rãi hơn người thường nhiều. Thì ra trong huyết quản của công tử vẫn còn tồn tại đại mộc hùng phong năm xưa của lệnh tiên tổ.

Độc Cô Sách cười ha hả đỡ lời:

-Tại sao tiểu thư không bảo tại hạ là chưa hết dã tính?

Ôn Băng cũng cười theo, đôi người của nàng đầy nhu tình, hai má nhợt nhạt và hơi hồng hào, nhưng vì trời tối nên ít người phát giác được. Cười xong nàng hỏi:

-Quý danh của công tử năm nay là bao? Trong quý phủ còn những ai?

Độc Cô Sách cau mày lại nghiêm nghị đáp:

-Cha mẹ của tại hạ mất từ lâu rồi, năm nay tại hạ đã hai mươi lăm tuổi và chỉ còn một thân một mình thôi.

-Thế ra thân thế của công tử lại hẩm hiu như vậy!

-Có lẽ vì tên gọi của tại hạ khác người, nên đình xuất mới đơn bạc như vậy! Nhưng trái lại, tại hạ lại cảm thấy không bị bận bịu vướng víu và có như thế mới được toại nguyện bình sinh, giao du cách danh sơn thắng địa tứ hải bắc hoang.

-Tư tưởng của công tử rất siêu tuyệt, chẳng hay lần này công tử định lên Lư Sơn này ở chơi bao lâu?

-Tôi như cánh bèo trôi tới đâu đậu ở đó. Nơi đây phong cảnh tuyệt đẹp, nhất là hiện giờ là phong đang đổ như son, sắc thu lại đẹp như thế này thì ai lại nỡ bỏ đi ngay. Tại hạ muốn ở lại chơi vài ngày, nhưng chỉ tiếc thay chốn này không có chỗ ở, ngày ngày phải đi lên đi xuống rất mệt nhọc...

Không chờ chàng ta nói dứt, Ôn Bằng đã buột miệng nói luôn:

-Nhà của thiếp ở ngay dưới núi, bên dưới sơn cốc kia, nếu công tử không xiêm chật hẹp và đơn giản, thì mời công tử khuất giá ở chơi vài ngày.

Độc Cô Sách vội đứng dậy vái tạ và mỉm cười đáp:

-Như vậy thì còn gì bằng, chỉ sợ không tiện cho tiểu thư thôi.

Ôn Bằng cũng đứng dậy vừa cười vừa đáp:

-Không sao, thiếp cũng chỉ có một thân một mình thôi, song thân đã qua đời từ lâu rồi!

Độc Cô Sách khẽ đỡ lời:

-Thân thế của chúng ta giống hệt nhau, thực là đúng câu thơ của Bạch Cư Dị: "Đồng thị thiên thai luân lạc nhân..."

-Xin công tử đừng đọc nốt bài thơ ấy nữa! Chúng ta gặp gỡ nhau ở đây kể cũng là có tiền duyên đấy. Bây giờ đêm đã khuya sương càng xuống càng dày, không nên ngồi ở ngoài trời như thế này mãi nữa, mời công tử hãy xuống nhà của thiếp nghỉ ngơi, sáng mai thiếp sẽ đưa công tử đi xem mặt trời mọc. Cảnh sắc buổi sáng ở nơi đây rất đẹp mắt, công tử có xem qua mới biết thiếp nói không ngoa.

Độc Cô Sách liền bảo Hưng nhi rằng:

-Hưng nhi người khỏi phải thu xếp những bát đĩa nữa, để sáng mai xếp dọn cũng được, bây giờ chúng ta hãy theo chân tiểu thư xuống núi sơn cốc.

Nói xong ba người ra tới sườn núi để đi xuống sơn cốc.

Hưng nhi ngoái nhìn xuống bên dưới đã thất thanh kêu lên rằng:

-Không có đường lối thì xuống làm sao được?

Độc Cô Sách vội chạy lại ngoái nhìn xuống cũng thất kinh hỏi:

-Ôn tiểu thư ở bên dưới đấy à?

Ôn Bằng đáp:

-Vâng, bên dưới phong cảnh rất đẹp, hoa nở bốn mùa, cỏ quanh năm xanh rì.

-Tại hạ không hỏi đến những vấn đề đó, tại hạ chỉ muốn nói vách núi cao hàng nghìn trượng và thẳng tuột như thế này, đến khỉ vượn cũng chưa chắc đã leo xuống được.

Chàng chưa nói dứt thì đã bị Ôn Bằng cặp lấy ngang lưng nhảy ngay xuống dưới như một con chim ưng biết bay lượn vậy. Tai chàng vẫn còn nghe thấy tiếng thất thanh kêu la của Hưng nhi. Tiếc thay lúc này Ôn Bằng không trông thấy sắc mặt của Độc Cô Sách, bằng không thể nào nàng cũng buông tay ra để cho chàng rớt xuống bên dưới, hoặc nàng sẽ đối phó chàng như đối phó với Biện Quảng, khoét ngay hai mắt của chàng luôn. Vì lúc ấy đôi mắt của chàng rất lóng lánh, chỉ thoáng trông cũng biết nội công của chàng đã luyện tới mức tuyệt đỉnh rồi, và mặt chàng có vẻ đặc ý mỉm cười là khác.

Khi xuống tới đáy sơn cốc, Ôn Bằng lên mời Độc Cô Sách vào trong một thạch động sạch sẽ và cười hỏi:

-Độc Cô huynh, chúng ta đã kết giao với nhau rồi, từ giờ không nên gọi nhau là công tử với tiểu thư như thế nữa, tiểu muội gọi huynh là Độc Cô huynh, còn huynh cứ gọi tiểu muội là Ôn cô nương cũng được rồi.

Lúc này hai mắt của Độc Cô Sách đã hết sáng ngời, chàng gật đầu mỉm cười đáp:

-Ôn cô nương là người nhanh nhẩu như thế? Độc Cô Sách tôi xin tuân lệnh.

Ôn Bằng lấy ấm rượu và mấy món ăn ngon bày lên bàn đá và dặn Độc Cô Sách rằng:

-Mời Độc Cô huynh cứ việc ngồi uống rượu một mình, để tiểu muội lên đón thư đồng xuống.

Độc Cô Sách đáp:

-Đa tạ Ôn cô nương, Hưng nhi nhút nhát lắm, để nó ở lại trên đó một mình chắc nó sợ đến chết khiếp mất.

Ôn Bằng tủm tủm cười nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa động phi thân lên trên đỉnh núi tức thì.

Chủ nhân vừa đi khỏi, hai mắt của Độc Cô Sách lại long lanh sáng ngời ngay. Chàng suy tính với công lực xuất kỳ của Ôn Bằng lên xuống núi Hán Dương này, và chàng chắc Hưng nhi thế nào cũng nghĩ cách trì hoãn. Như vậy ít nhất là nửa tiếng đồng hồ sau Ôn Bằng mới có thể quay trở về đây được.

Nói tóm lại chàng có ít nhất nửa giờ để lợi dụng. Nhân dịp may chàng liền lên ngay vào trong hang động.

Việc thiên hạ trăm cái kín thế nào cũng có một cái hở và ít khi được hoàn toàn toại nguyện. Nếu Độc Cô Sách đi ra ngoài cửa động, chứ không đi vào trong hang thì tình thế thế nào cũng thay đổi, vì lúc ấy ngoài cửa động của Ôn Bằng có hai nhân vật đứng sát cánh nhau trông như hai u hồn vậy. Người đứng bên trái là một bà cụ tóc bạc trông như quỷ nhập tràng, hai bên mái tóc đeo hai chuỗi tiền giấy bay theo gió phấp phới. Còn người đứng bên phải là một mỹ phụ áo xanh tuổi trạc hăm bảy hăm tám, sắc đẹp của nàng ta thực là tuyệt vời, đẹp đến nỗi không giống người và người ta có thể tưởng là ma đẹp hiện hình.

Bà cụ tóc bạc với mỹ phụ áo xanh đứng yên ở ngoài cửa hang không cử động gì hết không khác gì hai u linh vậy. Họ đang vận dụng một môn nội gia tuyệt đỉnh huyền công tên là "Thiên Nhi Sát ๗m" để lắng tai nghe tiếng động ở trong hang.

Lúc ấy Độc Cô Sách đã đi vào đến trong cùng hang động rồi. Động này không sâu lắm nhưng chỗ tận cùng lại còn có một căn thạch thất, cửa thạch thất làm bằng những thanh sắt rất lớn, bên trong lại có đặt sáu cái thảm bồ đoàn, cái nào cũng có một nhân vật danh trấn giang hồ đang ngồi ở trên.

Độc Cô Sách chỉ nhận ra được người ở trên cái thảm thứ hai chính là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư, chưởng môn của phái Điểm Thương nhưng chàng căn cứ lời đồn đại của võ lâm và xem hình dung năm người kia cũng có thể đoán biết những người đó là Thanh Huyền chân nhân, chưởng môn của phái Võ Đang, Lăng Tiêu bang chủ Trúc Chi bang, Hoàng Diệp đạo nhân chưởng môn Không Động, Liễu Trần đại sư chưởng giáo phái Thiếu lâm, và Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, người biệt lập một môn phái võ lâm đương thời.

Sáu vị võ lâm cao thủ đang ngồi yên ở trên thảm bò đoàn nhắm mắt nhập định. Chàng để ý nhìn, không thấy một người nào bị thương và mặt của họ cũng không có vẻ gì là phần nộ cả.

Những tay cao thủ này bị giam giữ ở nơi đây. Độc Cô Sách đã biết trước rồi nên không lấy gì làm lạ, nhưng điều khiến chàng rất ngạc nhiên, là không hiểu tại sao cả sáu người đều an nhàn, không một người nào có vẻ tức bực hết.

Chỉ có nửa tiếng đồng hồ để cho chàng được hoạt động thôi, nên chàng không dám nghĩ ngợi nữa, vội giở Đại Bi Kim Cương Thủ, tuyệt học của sư môn ra, dồn vào hai bàn tay, nhằm cánh cửa then sắt tấn công luôn.

Lúc ấy bà cụ tóc bạc với mỹ phụ áo xanh ở ngoài cửa đang định đi vào trong hang.

Ngọc Thi Ôn Băng ở trên đỉnh núi cũng đang định quay trở xuống.

Tay vừa đụng vào cánh cửa, Độc Cô Sách biết là nguy tai, vì cánh cửa sắt đó là giả tạo. ĐỪNG nói chàng dùng đến mười hai thành công lực và sử dụng Đại Bi Kim Cương Thủ tấn công như vậy, nếu chàng chỉ khễ đẩy một cái cánh cửa then sắt cũng bị bắn tung ra liền.

Một tiếng kêu "loong coong" thật lớn, đom đóm lửa bắn tung toé sáu vị võ lâm kỳ nhân ở trong nội thất đều kinh ngạc mở mắt nhìn.

Bà cụ tóc bạc với mỹ phụ áo xanh vừa bước chân tới cửa động nghe thấy thế kinh hãi vội dừng chân lại, không dám tiến vào bên trong nữa.

Độc Cô Sách chạy thẳng vào trong phòng tiến tới trước mặt Tạ Dật Tư, chưởng môn của phái Điểm Thương, cung kính vái chào, vừa cười vừa nói:

-Tiểu đệ Độc Cô Sách tham kiến chị họ. (Chàng với Dật Tư là chị em con cô con cậu).

Ngờ đâu Dật Tư lại nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách, lắc đầu thở dài nói:

-Xưa nay Độc Cô Sách hiền đệ vẫn nổi tiếng là người trí dũng song toàn, thông minh khôn ngoan hơn người, sao ngày hôm nay hiền đệ lại không đoán ra được cử chỉ phản thường của chúng tôi có thâm ý gì?

Độc Cô Sách nghe nói ngạc nhiên vô cùng. ngay lúc ấy ngoài cửa hàng đã có tiếng rú bi đát như tiếng cú kêu đêm, và tiếng cười nhạt rất rùng rợn vọng vào.

Hận Thiên Ông Công Dương Thọ cau mày lại la lên một tiếng rất quái dị rồi nói:

-Phen này lại công cốc thôi. Có lẽ số kiếp của yêu nghiệp ấy chưa đến ngày tận nên y thị vừa tới đúng lúc này, khiến việc làm của chúng ta khổ công trăm ngày mà bị tiêu huỷ trong nhất thời như vậy.

Ông ta vừa nói vừa phát tay áo một cái, đã phi thân ra ngoài hang động đuổi theo luôn. Còn năm người chưởng môn khác và Độc Cô Sách nữa, cũng theo sau Hận Thiên Ông mà đuổi theo ra. Nhưng tới cửa hang thì hai người như hai cái u hồn hồn này đã biết mất rồi. Chúng dùng nội gia huyền công ghim một cái khăn lụa xanh với một sợi tóc rất dài vào vách đá ngoài cửa động.

Hận Thiên Ông chỉ vào cái khăn lụa xanh với sợi tóc bạc đó mà giậm chân la lớn:

-Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật! Không những Bạch Phát Quỷ Mẫu tới đây mà cả Lục Y U Linh cũng tới nốt. Dịp may để cho chúng ta diệt trừ kẻ địch rất hiếm có như vậy, ngờ đâu lại có sự hiểu lầm này để cho chúng hay biết đào tẩu mất. Bây giờ chúng trốn đi đâu thì thật khó mà biết rõ.

Như vậy lão phu không ngẩng đầu lên hận trời sao được? Từ nay trở đi, trên giang hồ này lại có rất nhiều tai kiếp xảy ra lắm.

Độc Cô Sách là người tuyệt đỉnh thông minh lúc này đã đoán ra được đại khái. Chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, cứ đứng ngẩn người ra không biết nói năng gì hết.

Lúc ấy trên đỉnh núi Đại Hán Dương đá có một cái bóng trắng nhanh như sao sa phi xuống. Tất nhiên người đó là Ngọc Thi Ôn Băng, nàng lên trên đỉnh núi tìm kiếm mãi không thấy Hưng nhi đâu cả, thất vọng mới quay trở xuống.

Ôn Băng vừa vượt qua một tảng đá nhô ra ở trên vách núi, thì Lục Y U Linh và Bạch Phát Quỷ Mẫu mà Hận Thiên Ông vừa nói đã ở sau tảng đá đó xuất hiện.

Bạch Phát Quỷ Mẫu phát tay áo một cái, có ba mũi tên nhỏ hình đinh ba làm bằng xương trắng bay ra. Lục Y U Linh thì búng một luồng khói màu xanh. Cả hai đều nhắm sau lưng Ôn Băng tấn công lên.

Dù công lực có cao siêu đến đâu, Ôn Băng cũng không thể nào tránh thoát được sự đánh lên một cách đột ngột như thế. Chỉ nghe nàng kêu "ối chà" người đã mềm nhũn, rớt xuống đáy u cốc. Vừa rớt được mười trượng thì Độc Cô Sách đã trông thấy. Đang hổ thẹn và ăn năn hối lỗi, chàng vội tung mình nhảy lên giơ hai tay ra đỡ lấy Ôn Băng ôm ngay nàng vào lòng.

Khi nào Lục Y U Linh (U hồn áo xanh) với Bạch Phát Quỷ Mẫu (Dạ Xoa tóc bạc) lại chịu để cho sáu vị cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm đuổi theo bao vây, chúng vừa tấn công lên Ôn Băng xong, liền quay người ù té chạy vào trong bóng tối. Đối phương đã đào tẩu, việc cần nhất của mọi người là phải xem vết thương của Ôn Băng ra sao đã.

Thương thế của Ôn Băng nặng lắm. Nàng bị hai thứ ám khí độc nhất võ lâm đương thời bắn trúng. Một là Thất Sát Ma Yên, và hai lại là Truy Hồn Bạch Cốt lệnh.

Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư sức nghĩ tới một việc, vội hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô biểu đệ, viên thuốc Pháp Hoa Đơn của biểu đệ đâu? Có đem theo không. Nếu có, mau lấy ra cho Ôn cô nương uống đi! Đồng thời biểu đệ phải vận dụng Đại Bi thần công xuâ đuổi hết chất độc của Thất Sát Ma Yên ở trong tứ chi bách huyết của cô ta ra bên ngoài mới được.

Độc Cô Sách nghe lời chị họ vội ra tay cứu chữa cho Ôn Băng.

Lúc ấy chàng mới biết Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh là kẻ thù đã giết chết mẹ của Ôn Băng, và cũng là một ác ma đã giết hại không biết bao nhiêu người, gây nên bao nhiêu tội ác rồi. Ôn Băng học thành võ nghệ, nhờ Hận Thiên Ông đưa nàng đi bá kiến các vị chưởng môn của các phái, rồi định lập kế để diệt trừ kẻ thù ác ma.

Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh không có chỗ ở nhất định, nay đây mai đó, tính nét lại rất giảo hoạt, thủ đoạn tuy ác độc nhưng nếu việc gì mà không nắm chắc phần thắng thì không bao giờ ra tay hết.

Vì vậy hiệp sĩ của các phái muốn diệt trừ y thị mà không sao diệt trừ nổi. Hiện giờ trong đám cao thủ này có hai vị chưởng môn là Lăng Tiêu Băng của Trúc Chi bang, với Hoàng Diệp đạo nhân chưởng môn của phái Không Động, năm xưa cũng có thâm thù với Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh. Hai người đoán chắc cái tin năm người chưởng môn với Hận Thiên Ông bị mất tích lan tràn đi khắp giang hồ, Tiêu Anh thế nào cũng đến làm quen với Ôn Băng, lúc ấy y thị bị sa vào vòng vây của các vị cao thủ, thì dù y thị có cánh cũng không thể bay đi đâu được. Như vậy vừa có thể trả thù được cho mẹ của Ôn Băng và cũng diệt trừ được một tai hại lớn cho võ lâm.

Ngờ đâu Bạch Phát Quỷ Mẫu lại hẹn Lục Y U Linh Điền Thuý Thuý còn lợi hại hơn y thị cùng tới và càng không ngờ thêm là diệu kế của các người lại bị Độc Cô Sách phá hỏng. Vì thế mới tiết lộ bí mật làm cho mưu mô của sáu vị võ lâm kỳ hiệp đã khổ công trăm ngày bị tiêu tan nhất thời, và lại còn làm cho Ôn Băng bị thương rất nặng.

Độc Cô Sách nghe xong câu chuyện đó càng hổ thẹn và ăn năm thêm. Chàng bỗng nghĩ đến một việc vội lên tiếng hỏi:

-Ôn cô nương đã là người chính phái, thế tại sao cô ta lại khoét mắt Biện Quảng? Cử chỉ của cô ta sao lại tàn nhẫn đến như vậy?

Lưu Vân tiên tử vừa cười vừa đáp:

-Việc đời có nhân quả hết, Ngũ Xích kim cương Biện Quảng là một quân tử giả hiệu, bề ngoài ai cũng tưởng y là người hiệp nghĩa chính phái, nhưng sự thật y vẫn

ngắm ngằm thông đồng với Bạch Phát Quỷ Mẫu tấn công mẹ của Ôn cô nương, y có mặt mà không chịu ra tay cứu giúp. Vì vậy mẹ của Ôn cô nương mới bị Bạch Phát Quỷ Mẫu hạ độc thủ khoét mất hai mắt.

Độc Cô Sách biết rõ nguyên nhân, lại càng hổ thẹn với Ôn Băng thêm. Như vậy khi nàng lai tỉnh thì chàng còn mặt mũi nào trông thấy nàng nữa? Thanh Huyền chân nhân người chưởng giáo của phái Võ Đang thấy Độc Cô Sách giở "Đại Bi thần công" ra khử độc và cứu thương cho Ôn Băng, đồng thời mặt chàng lại đỏ như gấc, mồ hôi lạnh toát ra như mưa. Lão đạo trưởng thấy thế liền niệm câu "Vô Lượng thọ Phật", rồi mỉm cười và an ủi chàng rằng:

-Độc Cô lão đệ không nên băn khoăn như vậy. Lão đệ nên rõ, việc đời cát hung hoạ phúc đều do trời định đoạt cả. Mưu kế của chúng tôi bị lão đệ phá hỏng, nhưng lão đệ tới đây là có thiên chí định cứu chúng tôi thoát nạn. Nói tóm lại chúng ta cũng phải nhìn nhận số mạng của Bạch Phát Quỷ Mẫu chưa đến ngày chết, nên y thị mới may mắn gặp được lão đệ ngẫu nhiên tới cứu y thị như thế.

Độc Cô Sách vội đỡ lời hỏi:

-Tại hạ xin hỏi chân nhân một vấn đề này chẳng hay võ công hoả hầu của Bạch Phát Quỷ Mẫu đã luyện tới mức độ nào rồi?

Thanh Huyền chân nhân đưa mắt liếc nhìn năm người tôn chủ của các môn phái, rồi gượng cười đáp:

-Mấy người chúng tôi có mặt tại đây nếu một chọi một đấu với y thị, thì có lẽ không ai giết nổi nữ ma đầu ấy.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Còn Lục Y U Linh Điền Thuý Thuý thì sao?

Hận Thiên Ông vừa cười vừa xen lời đáp:

-Võ công hoả hầu của y thị tương đối với Bạch Phát Quỷ Mẫu nhưng còn về mưu trí và khôn ngoan thì Điền Thuý Thuý lại còn hơn một mức.

Lúc ấy Độc Cô Sách thấy Ôn Băng đã hơi cử động vội vàng thăm mạch cho nàng một lát rồi cau mày lại gượng cười và nói với Lưu Vân tiên tử rằng:

-Biểu tỳ, vết thương độc của Ôn cô nương nhờ có viên thuốc Pháp Hoa đơn và tiểu đệ lại dùng Đại Bi thần công cứu chữa, bây giờ đã lành mạnh rồi, chỉ một lát nữa là cô ta lai tỉnh. Tiểu đệ xin trao cô ta cho biểu tỳ.

Tạ Dật Tư ngạc nhiên:

-Sao biểu đệ lại trao Ôn cô nương cho ngu tỳ?

Độc Cô Sách cúi đầu xuống khẽ đáp:

-Tiểu đệ muốn rút lui trước khi Ôn cô nương lai tỉnh.

Tạ Dật Tư xua tay đáp:

-Sao biểu đệ bỗng đứng lại có tính nết nhỏ nhen như thế? Tuy mưu kế của Ôn cô nương dùng để trả thù cho mẹ bị biểu đệ phá hoại thật, nhưng đó là sự vô ý mà

nên. Huống hồ biểu đệ lại dùng linh dược hẳn thế với thần công độc đáo cứu cô ta thoát chết. Chờ cô ta lai tỉnh, để chúng ta giải thích hộ biểu đệ sự lầm lẫn này. Như vậy ngu tử chắc cô ta không những không oán trách mà còn cảm ơn biểu đệ là đấng khác.

Độc Cô Sách đã quyết ý như vậy, liền đưa Ôn Bằng cho Dật Tư, về mặt ngưỡng nghịu nói tiếp:

-Tất nhiên tiểu đệ thế nào cũng nhờ biểu tử với quý vị tiền bối giải thích hộ để Ôn cô nương hiểu rõ sự thể. Nhưng trước khi tiểu đệ chưa chuộc được lỗi lầm này, thì không bao giờ tiểu đệ dám gặp lại mặt Ôn cô nương hết.

Hận Thiên Ông vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Độc Cô lão đệ định chuộc tội bằng cách nào?

Độc Cô Sách nhanh nhẩu đáp:

-Nhờ ba thước kiếm vượt qua muôn trùng núi non, Độc Cô Sách này không quản ngại gì hết, đi khắp bốn bể bát hoang, phải làm thế nào bắt sống cho được Bạch Phát Quỷ Mẫu đem về trao cho Ôn cô nương để cô ta trả thù cho mẹ mới thôi.

Hận Thiên Ông nghe chàng nói xong cười giọng quái dị liên hồi rồi vỗ tay khen ngợi và đỡ lời:

-Phương pháp hay, chí khí cao! Độc Cô lão đệ quả thực là một thiếu niên anh hùng có can đảm hơn người, có lương tâm hào kiệt. Công Dương Thọ này lấy làm kính phục và chúc lão đệ sớm được toại nguyện.

Lưu Vân tiên tử vừa giơ tay ra đỡ Ôn Bằng vừa nói với Độc Cô Sách:

-Độc Cô biểu đệ công lực của Bạch Phát Quỷ Mẫu ác độc cùng độ và cũng cao siêu khôn lường, biểu đệ chỉ cần tìm thấy nơi trú ẩn của y ở đâu, báo tin cho chúng tôi bất cứ một người nào cũng được. Biểu đệ làm như vậy cũng đủ giúp Ôn cô nương rất nhiều rồi, không nên thị mình tài ba mà đòi bắt sống...

Không đợi chờ Lưu Vân tiên tử nói xong, Độc Cô Sách đã vội đỡ lời:

-Ngày hôm nay tiểu đệ đã gây nên tai họa lớn quá, tiểu đệ rất hổ thẹn với lương tâm. Cho nên tự nhận thấy ngoài cách bắt sống được Bạch Phát Quỷ Mẫu ra, quả thực không có gì có thể tạ tội cùng Ôn cô nương được!

Nói xong chàng cúi đầu vái chào sáu vị võ lâm tôn chủ một lạy rồi giờ khinh công tuyệt thế ra phi thăng lên đỉnh núi tức thì.

Hận Thiên Ông nhìn theo cho tới khi hút bóng chàng mới quay đầu lại nói với Lưu Vân tiên tử, rằng:

-Tạ tiên tử, nhân phẩm và võ công của vị biểu đệ của tiên tử có thể nói là song tuyệt, với Ôn cô nương đây thực là một đôi trai tài gái sắc, trăm năm mới có một của giới võ lâm chúng ta.

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Độc Cô biểu đệ rất tốt số, được Không Môn Quái Hiệp Đại Bi Đầu Đà thân làm đồ đệ từ hồi còn nhỏ, nên võ nghệ của chàng ta mới cao siêu như thế.

Liễu Trần đại sư người chưởng môn của phái Thiếu Lâm nghe Lưu Vân tiên tử nói như vậy, liền cả kinh xen lời nói:

-Đại Bi thượng nhân là Không môn quái kiệt đương thời có tài ba thông thiên tuyệt địa, Độc Cô lão đệ được ông ta nhận làm đồ đệ mà huấn luyện cho từ hồi nhỏ như vậy, thực là may mắn vô cùng, ít ai có được duyên phận ấy.

Ông ta vừa nói tới đó, trên vách núi lại có bóng người xuất hiện. Thì ra người đó là Độc Cô Sách, bỗng vội vàng quay trở lại. Lưu Vân tiên tử ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Độc Cô biểu đệ...

Độc Cô Sách ngừng chân ở chỗ cách mọi người hơn trượng, mặt đỏ bừng ngập ngừng cướp lời đáp:

-Biểu tỷ, đệ... có câu này muốn nói riêng với biểu tỷ.

Dật Tư thấy chàng ăn nói có vẻ bí mật vội tiến tới gần chàng khẽ hỏi:

-Chuyện gì thế?

Độc Cô Sách nhìn Ôn Băng đang nằm trong tay Dật Tư, khẽ hỏi:

-Tiểu đệ nhận thấy Ôn cô nương là hiệp nữ nhất thời, mặt đã đẹp, võ nghệ lại cao siêu như thế, mà cô ta dùng ngoại hiệu là Ngọc Thi như vậy hơi khó nghe một chút và cũng không hợp với thân phận của cô ta nữa.

Dật Tư gật đầu đáp:

-Phải, hai chữ Ngọc Thi ấy thực không đẹp tí nào. Biểu đệ là người văn võ kiêm toàn tài hoa xuất chúng, sao không đặt hộ cô ta một cái biệt hiệu khác?

Độc Cô Sách ngấm nhìn Ôn Băng một hồi, rồi mỉm cười đáp:

-Người đã như ngọc, mặt lại đẹp như hoa, nên tiểu đệ muốn đặt cho cô ta biệt hiệu là Ngọc Mỹ Nhân.

Dật Tư mỉm cười khen ngợi:

-Cái tên Ngọc Mỹ Nhân thực rất xứng với Ôn cô nương, cô nhân đã nói "không phải là oan gia không tụ đầu", sự thể đêm nay có lẽ là nhân họa đắc phúc, thế nào ngu tử cũng giúp tiểu đệ kết thành mối lương duyên này. Nhưng chỉ mong tiểu đệ sớm ngày bắt sống được Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Độc Cô Sách thấy chị họ nói như vậy, hai má đỏ bừng lên, không dám nghe tiếp nữa, vội vái chào một vái rồi rút lui luôn. Chàng nhanh nhẹn như con vượn, chỉ trong nháy mắt đã lên tới đỉnh núi Hán Dương.

Lúc ấy Hưng nhi, tên thư đồng tinh nghịch đang ngồi ở chỗ cũ đợi chàng.

Độc Cô Sách liền sầm nét mặt lại lạnh lùng hỏi:

-Hưng nhi, lúc Ôn cô nương lên tìm kiếm người thì người đi đâu?

Hưng nhi thấy sắc mặt của Độc Cô Sách hơi khác, y không hiểu ra sao, cứ cúi đầu buông xuôi hai tay xuống đáp:

-Cháu nghe lời dặn bảo của tướng công, chui ngay vào trong bụi cây ẩn núp. Tha hồ Ôn cô nương kêu gọi thế nào, cháu cũng không trả lời và không lộ mặt ra.

Độc Cô Sách nghe thằng nhỏ nói câu "theo lời dặn bảo của tướng công", chàng không sao tức giận được nữa, liền tùm tùm cười và hỏi tiếp:

-Ngoài Ôn cô nương ra, người còn trông thấy ai nữa không?

Hưng nhi gật đầu đáp:

-Cháu còn thấy một bà cụ tóc bạc với một người đàn bà mặc áo xanh trông rất xin đẹp. Thoạt tiên cháu lại tưởng hai người đó là người của tướng công vừa cứu thoát, nhưng chờ tới khi họ đi rồi, cháu mới sực nhớ trong sáu vị cao nhân làm gì có hai người đàn bà có hình dáng như vậy? Cháu định nhảy ra ngăn cản và xét hỏi, nhưng đã muộn, họ đã đi mất dạng rồi.

Độc Cô Sách dùng giọng mũi kêu "ừ" một tiếng, rồi cau mày lại hỏi tiếp:

-Họ đi về phía nào?

Hưng nhi đáp:

-Phía Đông Nam, hình như cháu nghe thấy họ bảo đi núi Điểm Thương để tìm thanh cổ kiếm tên là Thanh Bình gì đó.

Độc Cô Sách hớn hử nói tiếp:

-Họ đi núi Điểm Thương tìm bảo kiếm Thanh Bình ư? Người nghe được cái này rất có giá trị, công lao của người không nhỏ.

Hưng nhi thấy chủ nhân khen ngợi khoái trí cười khúc khích và nói:

-Tướng công, cháu ở trên đỉnh núi trợ trợ một mình, bị rét mướt hàng nửa đêm trời, bây giờ tiểu nhân đã có chút công lao như vậy, đáng lẽ tướng công phải luận công ban thưởng mới phải?

-----oOo-----